

Írta: Administrator

2017. november 27. hétfő, 19:06 -

---



Amikor a Vasárnapi Újságban felolvastam Ébresztő, magyarság! című, „jönnek a Kun Bélák” tartalmú jegyzetem, eladdig példátlan erejű sajtótámadást is indítottak ellenem. Akkor nyilvánítottam a sajtó túlnyomó részében fő antiszemitának. A tíz perc időtartamú jegyzetre több kötetnyi, 250 darab elítélő glossza, jegyzet, támadás jelent meg a fővárosi lapokban és a vidékiekben, s természetesen abban a rádióban is, amelynek egyik fő műsoraként jegyzetem elhangzott. Az Aczél-kör megmozdult, mert találva érezte magát. Az MDF tábora, a nemzeti középosztály, a jegyzettel egyetértők köre viszont értetlenül és döbbenetben állt a kérdés előtt, mert számára a negyvenéves elhallgatás után nem volt magától értetődő, hogy a „Kun Bélák” megnevezés nemcsak megvetendő bolsevista gyilkosokat takar. A kommunista-bolsevik bűnök, népiirtások kérdése részlegesen már fel volt szabadítva.

Gyakorta maguk a reformkommunisták hozakodtak elő ilyesmikkel, de a bolsevizmus szociológiai, etnikai összetételének vizsgálata, egyesek valódi mivoltának megnevezése még tabu volt. Tulajdonképpen ma is az. Az értelmiség sejtette természetesen, hogy miről beszélek, de egyszerűen nem akarta így meghallani. A „kódolás”, amiből később zsurnalisztikai fogalmat csináltak, nem azzal kezdődött, hogy a szerzők elkezdtek kódoltan kifejezni magukat, hanem úgy, hogy a nagyközönség az egymás közti beszélgetéseiben, sőt levelezésében elkezdett kódoltan beszélni és még inkább kódoltan érteni. Egy zsarnokságban az emberek mindent kódolnak. Mi, szerzők – néhányan – ezt a módszert csak átvettük. A kódolás a nyílt beszéd büntetése miatt alakult ki. Bizonyításul annak, hogy teljesen elfojtani, betiltani semmit sem lehet.

1990 januárjában a változást váró közönség azonban a valós veszélyre való figyelmeztetést hallotta meg a jegyzetből. Esetleg úgy fojtják vérbe a még ki sem bontakozott változást, mint 1956. november 4-e után? S csak néhány tájékozottabb, politikailag műveltebb ember azonosította a 19-es kommunistákat a korabeli, Kun Béla- és Szamuely-félékkel. Akkor már majdnem ötven éve nem jelentek meg hiteles történelemkönyvek, s a Tanácsköztársaság abszolút zsidó jellege mélyen el volt verelve. Aczélék és a sajtójuk azonban fel sem tudták tételezni, hogy a jegyzetíró nem tudatosan zsidózik akkor, amikor Kun Bélát mond. Netán a jegyzetíró és mögötte, vele némi népi, keresztény, értelmiségi rétegek is készülnek a hatalomátvitelre? Mint ők. Pedig valóban csak védekezésre gondoltam, amikor ezt a próféciaírt leírtam. De lehetetlen volt észre nem vennem az SZDSZ álnok nyomulását a hatalom és a

Írta: Administrator

2017. november 27. hétfő, 19:06 -

---

húsozfazék irányába. Németh Miklós kormánya csomagolt. Akik a helyére állni készültek, akik a spontán privatizációból már akkor kimarták részüket, akik a megmaradó intézmények élére kerültek – részben a csomagoló kormány jóvoltából is – az SZDSZ révén, a liberalizmus és a rendszerváltás jegyében, azok bizony mind pártállami és Aczél-figurák voltak, méghozzá nem is a jobbik, reformgyanúsabb szárnyból. A „mi” oldalunk, a magyar nemzeti oldal pedig végzetesen gyanútlan és jóhiszemű volt.

A jegyzetet az új helyosztó roppant tülekedése és népellenessége váltotta ki belőlem. A „helyosztó” mint magyar jelenség, akkor már régóta foglalkoztatott mint író. Számon tartottam a Rákóczi-szabadságharc utáni félországnyi birtoktestek adományozásával történt helyosztást, a Bach-korszak ugyancsak idegen elemeket pozícióba és vagyonba segítő helyosztóját, és a Szabó Dezső által „görény kurzusnak” nevezett, húszas évekbeli helyosztót, amely a sváb elemek feltörésére utalt, és világos lett előttem, hogy bár rendszerváltás még nincs, a helyosztó már elkezdődött, és a gyanútlan magyar elem megint kimarad belőle. A háttérben ott sötétlett Grósz Károly sportcsarnoki beszéde, amelyben a fehérterror rémét festette fel, de sokkal lényegesebb volt, ami ezzel szemben történt: minden lényegesebb hely a bankokban, minden szerkesztőség vezetése a volt pártállami és ma SZDSZ-es körök kezébe került, s a feltörtek vagy az érdemtelenül helyükön maradtak túlnyomó része kétségtelenül liberális volt. A gyilkos küzdelem a rádió és a tévé megtartásáért és ott is a lényeges posztok elfoglalása, és az egész közéletre, véleményformálásra ráterülő liberális terror, amelynek következtében egyre több begyulladt értelmiségi tett nekik hűségnyilatkozatot, megérezve, hogy ők jönnek – felháborított. Gyávaság, vakság, hiszékenység és meghunyászkodás, ez volt a valóság a rendszerváltás, a választás előtti hónapokban.

Fájt, hogy láttam, éreztem, ugyanilyen nyomorúságosan magyarelles helyosztó játszódott le az 1848–49-es szabadságharc leverése, illetve Nagymajtény után, amikor a Vezérlő Fejedelem bujdosásra kényszerült, és ezt most senki nem akarja belátni. Jöttek a Caraffák és a Kollonitsok. A Bach-korszakban az országot előzönlötték a csehek és a morvák és a cseh-morva zsidók, a forradalommal azonosuló köznemesség pedig visszavonult kis birtokára, amit később el kellett adnia. Még el sem kezdődött a rendszerváltás, még itt van nyakunkon a reformkommunista kormány, de már ott tülekszik a nyomában az új elit – akkor még a Gyilasz bevezette fogalom, az új osztály volt forgalomban erre –, és mire a magyarság felébred, elfoglal előle minden posztot. Ezt mondtam el, s nem a magyar zsidóság megfélemlítése volt célom, hanem nemzetem védelme, de a helyfoglalók nem így értették, mert nem így akarták érteni. Ők tudták, hogy kik voltak Kun Bélák, és mit akartak valójában.

Évekkel korábban, amikor egyik darabom bemutathatóságát kieszközlendő, Várkonyi Zoltán tanácsára és közbenjáró közvetítésére felmentem Aczélhoz a pártközpontba, a sokfelé elágazó beszélgetésből két dolog maradt meg bennem: túlzott, érthetetlen szívélyessége, majdhogynem alázatossága irányomban – amitől a szó szoros értelmében megrémültem, mert tudtam, hogy

Írta: Administrator

2017. november 27. hétfő, 19:06 -

---

ugyanilyen előzékeny és készséges jó barát volt Rákosi többek közt Szakasits Árpádhoz egy vacsorán, s miután kilépett tőle, letartóztatták, sőt Rajkkal is megtett valami ilyesmit –, s ezt nagyon rossz jelnek tartottam; a másik pedig, ami megmaradt bennem, az a hosszas és erős rábeszélés, hogy írjak 1919-ről. Miért nem írok egy nagy regényt Kun Béláékról. Ki ugyan nem mondta, de a Kossuth-díjig tartó hálát is kilátásba helyezte. Végül is ráhagytam. Most még nem ismerem kellőképpen a történetet, de utánanézek. Csak később, amikor elgondolkoztam ezen a beszélgetésen, szétszedve és összerakva jöttem rá, hogy ez vizsgatétel volt. Ha egy ilyen magamfajta nacionalistát meg tud mártani 1919-ben, Kun Béláékban és a zsidó kommünben, akkor az már nem ellenfele neki, azt már a nemzete úgyis kiveti magából, és kénytelen nála keresni védelmet.

Ennek az audienciának emléke is ott bujkált bennem, amikor ezt a jegyzetet megírtam. Azt hiszem, kordokumentumként ideiktathatom.

Veszélyes fordulóponthoz látszik érkezni napjaink eddig csendes forradalma. Szétesett az állampárt, nincs irányító hatalom, a kormányt lényegében csak külföldön ismerik el, a parlament csak formalitás, a tanácsi szervezet béna és ejtőernyőt keres az ócskapiacon, a vállalatok és intézmények önállósították magukat, legalább annyira, hogy kommunista vagy kommunisták által kinevezett vezetők saját zsebükre értékesíthessék a közös vagyont. S miközben Romániában törvényen kívül helyezték a kommunista pártot, idehaza házról házra jár az MSZMP és az MSZP – főként vidéken, és kezdi visszaagitálni az elfásult veteránokat, s a volt apparátus tekintélyes része úgy vár valami rendkívüli eseményre, mint a németek vártak a csodafegyverre a már elvesztett háború vége felé.

Mi lehet ez a csodafegyver? Sajna, mintha már ott is volna a kezükben. Ez az anarchia, amibe most készülünk belesodródni. Vagy amiben már benne is vagyunk. Nem is egyszer céloztak már erre az elmúlt két évben az egyre inkább vesztesre álló sztalinisták. Hogy majd akkor jönnek ők, majd akkor megmutatják!

Ne felejtjük el, hogy mivel kezdődött az átalakulás: megerősítették a rendőrséget. Új gumibotok, spray-k, rohamsisakok, pajzsok és sokasodó személyi állomány. Aztán történt egy s más a világszínpadon. A rendőri megoldás az országra irányuló reflektorok fénypádszámban lehetetlenné vált. Maguk a kemény bolsevikok is úgy döntöttek, hogy megjártsszák a reformert. Maga Grósz Károly is útra kelt, s úgy gondolta, kimegy Amerikába, és közli nemcsak a nagynénikéjével, nemcsak a magyar emigrációval, hanem az egész amerikai vezetéssel, hogy ő az ügyeletes magyar reformember, tessék a kezébe csapni a dohányt. A művelet csak mérsékelt sikert aratott. Chicagóban például a Midway Airport aligazgatója, aki fogadta, már csak kevéske hajlandóságot mutatott mindennek csekkekkel való nyugtázására. Nyilván a

Írta: Administrator

2017. november 27. hétfő, 19:06 -

---

belügyi jelentések mást állítottak a kedves vendégről. Milyen belügyi jelentések? Hát részben talán a magyarok is. Azon részlegeké, amelyek már akkor kettős kötöttségűek voltak. Kettős vagy hármas, no, de hagyjuk, még a tréfa kedvéért se üssük bele az orrunkat olyasmibe, amihez nem értünk.

Térjünk vissza az anarchiához! Mikor beszélhetünk anarchiáról? Akkor, amikor a kényszerítő erejű szabályok sem az egyénre, sem egyes intézményekre nem érvényesek, illetve amikor az ilyen szabályok alól már oly sokan tudják kivonni magukat, hogy felbomlik a rend. A demokráciát sokan összetévesztik az anarchiával. A demokráciában vannak kényszerítő erejű szabályok, ezeket azonban a többség elfogadott akarata kényszeríti rá az összességre, és a törvények betartásának elsősorban belső késztetés az indítéka. Most mi, magyarok azért vagyunk zuhanófélben, mert a régi parancsuralom már megszűnt, a demokrácia szabályrendszere még nem alakult ki. És így, ahogy most történnek a dolgok Budapest városállamban, nem is fognak egyhamar.

Ha példának okáért egy televíziós főszerkesztő ekkora cirkuszt képes csinálni a saját kis állásügyéből, ha egy műsorszerkesztőség vezetői, vezető riporterei egy szempillantás alatt elfeledkeznek arról, hogy mit tettek az elmúlt évtizedekben a most már szétesett Kádár–Aczél-rendszerért külföldi tudósítóként, Grósz Károly Amerikába kísérőjeként, hogy akkor soha egy vakkanás erejéig nem kívánták szolgálni a demokrácia ügyét, hogy magyarkodásnak nevezték az erdélyi kérdéstről műsort készítőket, hogy hazudtak, hazudtak és hazudtak, és ehhez csatasorba állt a fél magyar sajtó, akkor bizony az anarchia itt van a kapuban, ha nem a falakon belül.

A társadalom nyög és senyved, és azt sem tudja, mit eszik holnap, a népnyzó pénzügyi lobbis olyan takarmányárakat állapít meg, hogy az állattartók felgyűjtják a disznóolákat és az istállókat, és holnap már nemcsak megvenni nem tudjuk a húst, hanem még lopni sem, mert nem lesz, ezenközben a magyar telekommunikáció el van foglalva annak a volt híradó-főszerkesztőnek a keserveivel és kollégáira szórt mocskolódásaival, akiknek a teljesen dilettáns romániai közvetítéseit csak az mentette meg a tárgyismereti hiányból fakadó sorozatos tévedésektől, hogy odarántotta maga mellé a kitűnő Vári Attilát, akit viszont megelőzően az Istenért nem engedtek volna a képernyő elé, hogy ugyan már, mondjon néhány szót szülőhazájáról. A volt főszerkesztő fáradozásait egy Abu Dhabi-beli nyaralóban pihente ki. Joga volt hozzá, meg pénze is. Nyilván attól tart, ha nem lesz főszerkesztő, már csak joga lesz...

Tönk szélén áll az ország, istentelen sarc van kivette a családok zömére, és egyesek, köztük a demokrácia legradikálisabb élharcosai is, nem átallják ezzel traktálni a közvéleményt?

Hát elég volt!

Mind mese és hazugság! Abu Dhabiról van szó, a nyaralásokról, a dohányról és az uralkodás lehetőségéről.

A magyar társadalomnak most már fel kell ébrednie! A gátlástalan érdekérvényesítés most a legnagyobb gátja annak, hogy eljussunk az áhított demokráciába. Amíg Magyarországon lehet népnemzeti gerincű magyarokat rágalmak özönével lehetetlenné tenni, amíg a megkülönböztetés alapelve a klikkhez, szektához tartozás, amíg ami népi, az eleve gyanús, amíg egy törpe kisebbség el tudja fogadtatni az egész társadalommal, hogy csak az ő igazsága az igazság, és minden, ami az ő körén kívülről jön, elvetendő, és amíg ez a magyarságnak mutatott – most radikálisan liberálisnak mondott – irányvonal ugyanazokból a marxista-lukácsista baloldali gyökerekből táplálkozik, mint a Kádár–Aczél-korszakban, addig nincs kilátás arra, hogy a magyarság nagy népi tömegei jól érezzék magukat a saját hazájukban.

Ébresztő, magyarság! Megint félrevezetnek! Elmúlt az őszirózsás forradalom, ez már a Kun Bélák időszaka, még akkor is, ha Lenint szidják az új Lenin-fiúk. Mi jöhet erre? Terror. Katonák. Vér és végső összeomlás.

Most itt, a környezetünkben minden recseg-ropog. Romániában akármelyik percben újabb harc kezdődhet. Hatalmas gerjedelmek feszülnek a környező népekben. Ami eddig szégyenteljes hátrányunk volt, hogy vontatottan, békés megegyezésekkel történt az átmenet, az most talán előnyünkre válhat. A megegyezéseket be kell tartani és tartatni, mindenkivel.

Ez a kivérett, összekuszált lelki, sokszorosán megalázott magyar nép nem engedheti meg magának még egyszer az erőszakos megoldásokat. Az anarchia után ez szokott következni.

Most a józan közép határozottságára van szükség.

Írta: Administrator

2017. november 27. hétfő, 19:06 -

---

Aki pedig csak vezető beosztásban tud tenni valamit ezért a hazáért, beosztottként semmit, az lényegileg kommunista, sőt bolsevik. Hozzájuk pedig már volt szerencsénk. Illetve: szerencsénk csak most lesz, ha végleg elválnak útjaink.

Az utolsó mondattól eltekintve, amelyben azt a tévedésem fogalmaztam meg, hogy végleg elválnak útjaink a bolsevikoktól, azt hiszem, helytállóan és talán prófétikusnak mondhatom ezt a kis írást. Rá négy évre következett a Pufajkás korszaka. Az ötvennégy százalékkal győztes MSZP maga mellé vonta a koalícióba a liberális bolsevikokat, a Kun Bélák fajilag is hitelesített köreit, s rá újabb négy évvel újra jött Medgyessy, a maga szt. tiszt és KGB-s múltjával, és utána most itt van Gyurcsány Apró Antal családjával és az ország újbóli tönkretételével. Magam közben mindvégig támadott, leügyenközött, kiszorított és szélsőséges voltam, és szerintük magától értetődően antiszemita, és még az általam alapított párt, az MDF is kizárt magából, az én általam létrehozott pártot és mozgalmat pedig mindig mindenből következetesen kiszorították, és ma is elhallgatják. Kik vannak hát uralmon ebben az országban, ebben a demokráciában?

Az ellenem megindult sajtóbeli támadások hatására még januárban az MDF elnöksége, Szabad György javaslatára, megrótt engem, amiért írással feltámasztottam az MDF ellen a már egyszer Antall József által nagy nehezen elcsitított antiszemita vádolásokat, és úgy határozott, hogy meghatározatlan ideig ne vegyek részt semmilyen budapesti tömegrendezvényen, hanem a párt vidéki kampányában hasznosítsam magam, ha akarom. Hát akartam. Kiadtak egy nyilatkozatot, amely szerint a jegyzet csak írói munkásságom része, nem tartozik politikai működésem körébe, vagyis oda, amiért esetleg nekik is vállalniuk kellene a felelősséget. Elhatárolódtak. Értettem a szóból, de nem bántam. Amúgy is elegendő volt Budapestből, és világosan láttam, hogy a választási kampányt vidéken csak az én ismertségemmel, és éppenséggel a Vasárnapi Újság hallgatottságával lehet folytatni. Elsősorban az Alföldet, Békést, Csongrádot, Szabolcs-Szatmárt, Bihar megmaradt részét vettem célba, szűkebb pátériát, s egyénileg Békés városában indultam, de ott veszítvén, a Békés megyei lista első helyéről kerültem be az új Országgyűlésbe. Békésben 1990-ben minden kerületben az MDF listája győzött. Szabolcsban, Hajdú-Biharban szintugyanígy. Azt hiszem, ezzel a munkámmal, országjárásommal igencsak hozzájárultam az MDF győzelméhez. Fő fegyver, amelyet már akkor ki akartak ütni kezemből, a Vasárnapi Újság volt, amelyet másfél millió ember hallgatott reggelente, avagy inkább hajnalonta.

Félretolással egy időben megindult az MDF belső történelemhamisítása is. Nevem ugyan még szerepelt a felsorolásokban, az elnökség tagja voltam, de a faliújságokon megjelenő

Írta: Administrator

2017. november 27. hétfő, 19:06 -

---

fényképekről már hiányozgattam, és egyre több olyan gyűlést tartottak, amelyre meg sem hívtak. Ez még csak nem is bosszantott. A megalakuló Országgyűlésben a kulturális bizottságba kerültem, de csak egyszerű tagként, az elnök a reformkommunista és liberális Kulin Ferenc lett. Később beküldtek a sajtóprivatizációt felülvizsgáló ideiglenes bizottságba is, amelynek vezetőjévé Debreczeni Józsefet tették. Állandó támadásom, félreállításom a paktum megkötéséig, és abban is a rádióra és a televízióra vonatkozó megegyezés aláírásáig volt fontos az SZDSZ-nek. Miután eldőlt, hogy Göncz Árpád lesz a köztársaság elnöke, és Hankiss Elemér a tévé, Gombár Csaba pedig a rádió elnöke, és erre Antall tesz javaslatot majd Göncznek, aki ezt kegyesen elfogadja, elhárult az a veszély a Kun Bélá-s körök feje fölül, hogy netán én leszek valamelyik intézmény vezetője. Magam nem vágytam egyikre sem. Úgy véltem, hogy a képviselőség és a bizottsági munka majd meghagy annyi időt, amennyi írói munkám folytatásához, felgyülemelő tapasztalataim megírásához kell, s ráadásul itt volt mint hőn szeretett feladat a Magyar Fórum, amit sajnos már akkor is védeni és óvni kellett, mert velem együtt azt is leantiszemitázták és igyekeztek kirekeszteni mindenből.